

meget der vedrører flyvningen, hvor meget betjeningen ude på rejsedestinationen og hvor meget bureauets øvrige service. Men som følge af Spieskoncernens opbygning er det skattemæssigt ganske betydningsfuldt, hvordan denne fordeling sker. Spieskoncernen havde anvendt en absolut acceptabel og rimelig fordelingsnøgle i de gennem årene godtagne selvangivelser. Da skattevæsenet gik i gang med sine Glistrup-aktiver, fandt man på med mange års tilbagevirkende kraft at fordele salgsindtægterne nogle få procent anderledes, og derved nåede man frem til den store skatteregning, som Spies betalte. Ingen kan nemlig bevise, at den ene eller den anden fordeling er den »rigtige«. Og i en sådan situation ved alle, der har været ude for skønmæssige skatteansættelser, at så gælder ubetinget det skøn, som skattevæsenet i sin venlighed eller uvenlighed finder det for godt despotisk at udøve. Enhver tvivl i skønsspørgsmål kommer skattevæsenet til gode. Sådan er dansk ret.

Hermed er redegjort for en af huldederne i de skrøner, som aviser m.fl. udslynger, når de skal hævde, at det offentlige har tjent så meget på Glistrup-sagen, at det for de offentlige kasser skulle have været omkostningerne værd at fremture med den multimillion dyre sag.

Men det er da korrekt, at den formidable omkostningsindsats også resulterede i, at skattevæsenet ud fra fiktionsteorien ruinerede og ødelagde en række Glistrupklienter og endda fik nogle af disse – en lille snes ud af mange, mange tusinde – til at rejse erstatningssager mod Glistrup.

Selv om dette har givet millionbeløb i de offentlige kasser, er der intet fortjenstfuldt heri.

Lige så lidt som der er anledning til næsgrus beundring over for andre røvere, der praler af, hvad de uretmæssigt har hugget.

Når skattevæsenet benægter fakta – og andet og mere indholder fiktionsteorien ikke – kan det selvfølgelig fremsætte enormt store skattekrav mod hvem som helst. Og den væsentlige grund til, at særligt Glistrups klienter kom i fedtefadet, var alene myndighedernes fornærmelse mod Glistrups politiske virke, og at man mente at kunne ramme Glistrup ved at fare frem med bål og brand over for hans klienter.

Og man ramte da også Glistrup.

Først ved at skræmme klienterne væk fra hans kontor ved i tide og utide over for klienterne – og igennem mediernes reportager også over for offentligheden – at fastholde, at Glistrup uden tvivl skulle være klientbedrager og svindler. Dernæst ved at tilskynde de autoritetstro klienter til, at de dog kunne vinde lidt af det tabte hjem ved at anlægge civile sager mod Glistrup.

Det første medium, man udså til den taktik, var DSB-manden i Nykøbing F. I et samtidigt brev skildrer han, hvordan han 16. januar 1973 blev kaldt til møde på Nykøbing rådhus for »en kommission på mindst en halv snes mennesker«, fra Statens Ligningsdirektorat i København. Han sad der alene og følte sig »presset til at skrive under« på, hvad myndighederne forlangte, idet han fik det indtryk, at hvis han ikke efterkom opfordringen hertil, ville hans skatteansættelser »yderligere blive forhøjet efter skøn«.

Da DSB-manden var sluppet fri fra mødet, gik han til Glistrup, der protesterede på hans vegne. Men skattevæsenet nægtede Glistrup adgang til sagens papirer og til at argumentere klientens sag. Man sendte blot klienten regningen under trussel om udpantning og eventuel straffesag.

I den situation gik DSB-embedsmanden så til det konservative folkepartis advokatkontor, hvorfra man stævnedes Glistrup.

Sagen blev ekspresbehandlet af domstolene på en tid hvor det, man kendte til Glistrups administration, først og fremmest var det i mellemtiden udfærdigede anklageskrift mod Glistrup. Og den dom, der blev afsagt, blev så uden videre brugt i de senere sager, hvor Glistrupklienter er faldet Glistrup i ryggen.

En af de klienter, som holdt fast ved Glistrup, klagede til ombudsmanden over for skattemyndighedernes standretagtighed.

Som man kan læse i ombudsmandens beretning vedrørende året 1974 side 68, 2. spalte, en halv snes linjer fra neden, måtte skattevæsenet på ombudsmandens forespørgsel svare, at fiktionsproblemet »er af så speciel juridisk karakter, at spørgsmålet om den juridiske holdbarhed af de foretagne arrangementer i alle tilfælde, ville få sin afgørelse ved dømmende instanser«.

Men før denne afgørelse kunne træffes – kulegravningen af alle de titusindvis af sider papir, som skattevæsenet havde stablet op